

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 59/15
Λουξεμβούργο, 4 Ιουνίου 2015

Απόφαση στην υπόθεση C-15/14 P
Επιτροπή κατά MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt.

Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει, όπως έκρινε και το Γενικό Δικαστήριο, ότι η συναφθείσα μεταξύ του Ουγγρικού Δημοσίου και της εταιρίας πετρελαιοειδών MOL συμφωνία για την εκμετάλλευση κοιτασμάτων υδρογονανθράκων δεν συνιστά κρατική ενίσχυση

Ο συνδυασμός της συμφωνίας αυτής και της αύξησης των μεταλλευτικών τελών που προκύπτουν από την τροποποίηση του μεταλλευτικού νόμου δεν παρέσχε στην MOL επιλεκτικό πλεονέκτημα

Η MOL είναι ουγγρική εταιρία πετρελαιοειδών και φυσικού αερίου, η οποία εξορύσσει υδρογονάνθρακες, μεταξύ άλλων, στην Ουγγαρία.

Δυνάμει του ουγγρικού μεταλλευτικού νόμου, οι μεταλλευτικές εταιρίες οι οποίες είναι κάτοχοι αδείας εκμεταλλεύσεως πρέπει να καταβάλλουν στο Δημόσιο μεταλλευτικό τέλος για την εξόρυξη υδρογονανθράκων, αργού πετρελαίου και φυσικού αερίου. Μέχρι το 2008, ο συντελεστής του τέλους αυτού είχε καθοριστεί, κατ' αρχήν, στο 12% της αξίας της ποσότητας των εξορυσσόμενων ορυκτών.

Τον Σεπτέμβριο του 2005, η MOL ζήτησε την παράταση των μεταλλευτικών δικαιωμάτων της, τα οποία αποτελούν το αντικείμενο αδείας εκμεταλλεύσεως, όσον αφορά δώδεκα κοιτάσματα υδρογονανθράκων των οποίων δεν είχε ακόμα αρχίσει η εξόρυξη. Με συμφωνία υπογραφείσα τον Δεκέμβριο του 2005, η MOL και το Ουγγρικό Δημόσιο παρέτειναν κατά πέντε έτη την προθεσμία για την έναρξη της εκμεταλλεύσεως των δώδεκα αυτών κοιτασμάτων και καθόρισαν το τέλος παρατάσεως. Δυνάμει του μεταλλευτικού νόμου, το ποσό του τέλους έπρεπε να είναι υψηλότερο, για κάθε ένα από τα πέντε έτη, από το ποσό του βασικού τέλους· το μεταλλευτικό τέλος καθορίστηκε επομένως με συντελεστές κυμαινόμενους μεταξύ 12,24 και 12,6%. Εξάλλου, τα μέρη παρέτειναν, για περίοδο δεκαπέντε ετών, την εφαρμογή του τέλους αυτού σε όλα τα κοιτάσματα τα οποία εκμεταλλευόταν ήδη η MOL στο πλαίσιο αδείας εκμεταλλεύσεως, ήτοι 44 κοιτάσματα υδρογονανθράκων και 93 κοιτάσματα φυσικού αερίου, όπερ συνιστά για αυτά προσαυξημένο μεταλλευτικό τέλος. Επιπλέον, η συμφωνία προέβλεπε την καταβολή εξαιρετικού τέλους 20 δισεκατομμυρίων ουγγρικών φιορινίων (68 εκατομμύρια ευρώ περίπου). Η συμφωνία προέβλεπε επίσης ότι οι ούτως καθορισθέντες συντελεστές θα παρέμεναν αμετάβλητοι καθ' όλη τη διάρκεια της ισχύος της.

Το 2007, τροποποιήθηκε ο μεταλλευτικός νόμος και αυξήθηκε ο συντελεστής του μεταλλευτικού τέλους, κατ' αρχήν, στο 30% με ισχύ από 8 Ιανουαρίου 2008. Πάντως, η αύξηση αυτή δεν εφαρμόζοταν στα κοιτάσματα της MOL, τα οποία εξακολουθούσαν, σύμφωνα με τους όρους της συμφωνίας του 2005, να υπόκεινται στους καθορισθέντες με τη συμφωνία αυτή συντελεστές.

Με απόφαση του Ιουνίου 2010¹, η Επιτροπή έκρινε ότι ο συνδυασμός της συμφωνίας του 2005 (με την οποία καθοριζόταν το μεταλλευτικό τέλος ως προς την MOL) και η απορρέουσα από τροποποίηση του μεταλλευτικού νόμου αύξηση του μεταλλευτικού τέλους είχε ως αποτέλεσμα να ευνοείται η MOL σε σχέση με τους ανταγωνιστές της και συνιστά, επομένως, κρατική ενίσχυση ασύμβατη με την κοινή αγορά. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή κάλεσε την Ουγγαρία να ανακτήσει από τη MOL την ενίσχυση αυτή, το ποσόν της οποίας ανέρχεται σε 28 444,7 εκατομμύρια φιορίνια (96,6

¹ Απόφαση 2011/88/ΕΕ σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 1/09 (πρώην NN 69/08) που χορηγήθηκε από την Ουγγαρία στη MOL Nyrt.UE (ΕΕ 2011, L 34, σ. 55).

εκατομμύρια ευρώ περίπου) για το 2008 και σε 1 942,1 εκατομμύρια φιορίνια (6,6 εκατομμύρια ευρώ περίπου) για το 2009.

Η MOL άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της Επιτροπής.

Με την απόφαση που εξέδωσε στις 12 Νοεμβρίου 2013², το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής, με την αιτιολογία ότι από κανένα στοιχείο δεν αποδεικνυόταν ότι η MOL έτυχε ευνοϊκής μεταχείρισης σε σχέση με τους ανταγωνιστές της όσον αφορά την καταβολή μεταλλευτικών τελών και, συνεπώς, ο συνδυασμός της συμφωνίας του 2005 και του τροποποιηθέντος μεταλλευτικού νόμου δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση. Η Επιτροπή άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου αναίρεση κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου.

Με τη σημερινή απόφασή του, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, για τον χαρακτηρισμό εθνικού μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, το μέτρο αυτό πρέπει να πληροί σωρευτικώς τέσσερις προϋποθέσεις: πρέπει να πρόκειται για παρέμβαση εκ μέρους του κράτους ή μέσω κρατικών πόρων· πρέπει να μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών· πρέπει να παρέχει επιλεκτικό πλεονέκτημα στον δικαιούχο και, τέλος, πρέπει να νοθεύει ή να απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό.

Στο πλαίσιο της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η Επιτροπή αμφισβήτησε τον τρόπο με τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε και εφάρμοσε την τρίτη προϋπόθεση (ήτοι, χορήγηση επιλεκτικού πλεονεκτήματος στον δικαιούχο του μέτρου).

Συναφώς, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι η απορρέουσα από το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ απαίτηση επιλεκτικότητας πρέπει να διακρίνεται από τη διαπίστωση της υπάρξεως οικονομικού πλεονεκτήματος. Επομένως, κατά την εξέταση γενικού καθεστώτος ενισχύσεως, πρέπει να διαπιστωθεί αν το επίμαχο μέτρο, παρά το ότι παρέχει πλεονέκτημα γενικής ισχύος, τούτο αποβαίνει αποκλειστικώς υπέρ ορισμένων επιχειρήσεων.

Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι **το γεγονός και μόνον ότι οι ουγγρικές αρχές διαθέτουν εκ του νόμου περιορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως για τον καθορισμό του συντελεστή του τέλους παρατάσεως δεν αρκεί προς απόδειξη ότι ορισμένες επιχειρήσεις μπορούν να αντλήσουν εξ αυτού επιλεκτικό πλεονέκτημα**. Συγκεκριμένα, το εν λόγω περιθώριο εκτιμήσεως είναι χρήσιμο για τη στάθμιση πρόσθετου βάρους επιβαλλόμενου στους επιχειρηματίες ώστε να λαμβάνονται υπόψη οι απορρέουσες από την αρχή της ίσης μεταχείρισεως επιταγές και, επομένως, διακρίνεται από τις περιπτώσεις στις οποίες το περιθώριο αυτό συνδέεται με την παροχή πλεονεκτήματος υπέρ συγκεκριμένου επιχειρηματία.

Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε καμία πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι **το γεγονός ότι οι καθορισθέντες με τη συμφωνία του 2005 συντελεστές είναι το αποτέλεσμα διαπραγματεύσεως μεταξύ της MOL και των ουγγρικών αρχών δεν αρκεί για να προσδώσει στη συμφωνία αυτή επιλεκτικό χαρακτήρα**, για τον λόγο ότι οι αρχές αυτές άσκησαν το περιθώριο εκτιμήσεώς τους για τον καθορισμό του μεταλλευτικού τέλους με αντικειμενικό και μη δημιουργούντα διακρίσεις τρόπο και, επομένως, δεν ευνόησαν τη MOL σε σχέση με τους ανταγωνιστές της.

Επιπλέον, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι **το περιθώριο εκτιμήσεως που καταλείπεται στις ουγγρικές αρχές ως προς την επιλογή συνάψεως ή μη συνάψεως συμφωνίας παρατάσεως δεν χορήγησε στη MOL κανένα επιλεκτικό πλεονέκτημα**. Συγκεκριμένα, τα καθορισθέντα με τον μεταλλευτικό νόμο κριτήρια είναι αντικειμενικά και εφαρμοστέα σε κάθε δυνητικώς ενδιαφερόμενο επιχειρηματία ο οποίος τα πληροί, ούτως ώστε η σύναψη της συμφωνίας του 2005 βάσει του νόμου αυτού δεν ευνόησε τη MOL σε σχέση με τους ανταγωνιστές της.

² Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2013, MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. κατά Επιτροπής (T-499/10), βλ. επίσης Ανακοινωθέν Τύπου [146/13](#).

Εξάλλου, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, λαμβανομένου υπόψη του ότι οι κρατικές παρεμβάσεις έχουν διάφορες μορφές και πρέπει να αναλύονται σε συνάρτηση με τα αποτελέσματά τους, δεν αποκλείεται ότι πλείονες διαδοχικές παρεμβάσεις του κράτους πρέπει, για την εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, να θεωρηθούν ως μία παρέμβαση, ιδίως οσάκις παρουσιάζουν, λόγω ιδίως της χρονικής αλληλουχίας τους, του σκοπού τους και της καταστάσεως της επιχειρήσεως κατά τον χρόνο των παρεμβάσεων αυτών, τόσο στενούς δεσμούς ώστε να καθίσταται αδύνατος ο διαχωρισμός τους.

Συναφώς, το Δικαστήριο διαπιστώνει, όπως έκρινε και το Γενικό Δικαστήριο, **ότι δεν υφίστανται τέτοιοι δεσμοί μεταξύ της συμφωνίας του 2005 και της τροποποίησης του μεταλλευτικού νόμου**. Συγκεκριμένα, η αύξηση του συντελεστή των μεταλλευτικών τελών, η οποία προκύπτει από την τροποποίηση του μεταλλευτικού νόμου, έλαβε χώρα σε ένα πλαίσιο αυξήσεως των διεθνών τιμών του αργού πετρελαίου. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν προέβαλε ότι η συμφωνία του 2005 συνήφθη ενόψει τέτοιας αυξήσεως. Συνεπώς, τα δύο αυτά στοιχεία δεν αποτελούν ενιαίο μέτρο ενισχύσεως και, επομένως, δεν συνιστούν κρατική ενίσχυση.

Υπό τις περιστάσεις αυτές, **το Δικαστήριο απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής στο σύνολό της**.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ: Το Δικαστήριο μπορεί να επιληφθεί αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, κατά αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου. Καταρχήν, η άσκηση αναιρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εάν είναι παραδεκτή και βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση που η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς. Σε αντίθετη περίπτωση, αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεσμεύεται από την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582